

将 死 棋

ສະຖານະ
ພິຈິຕປຣູຟິ

ນະໂສສານ

ສັກ

ພະລາດ

ເພື່ອນ

9

Mao Ni ເບີຍນ ມາດແຕນ ແປດ

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 9

Mao Ni เอียน มถดเว แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 09

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2016 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1970-2

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4866 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ในบรรดาศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา หนึ่งเซวียมีด้านมานอ่อนด้อยที่สุดนั้น
ไม่ต้องสงสัย แม้แต่ในหมู่ผู้ฝึกมานทั่วไปเขายังเทียบด้วยไม่ได้อีกตั้งหลายคน
แต่หากพูดถึงเรื่องความสามารถในการ 'ฆ่าคน' แล้วล่ะก็ อย่าว่าแต่ศิษย์พี่รอง
ผู้ทรงเนง กระทั่งศิษย์พี่ใหญ่มาเองก็ยังทำได้ไม่ดีเท่าเขาเลย

สยบฟ้าพิชิตปฐพีเล่มเก้าจะมาย้ำความสามารถนี้ของหนึ่งเซวียอีกครั้ง
ไม่ใช่การสู้หนึ่งต่อสามหรือหนึ่งต่อหลายสิบ แต่เป็นการสู้หนึ่งต่อหลายร้อย!

อันที่จริงนอกจากเรื่องฆ่าคนก็ยังมีอีกสิ่งหนึ่งซึ่งหนึ่งเซวียทำได้ดีมาก
นั่นคือการ 'ปะทะฝีปาก' เรียนเชิญทุกท่านล้างหูรอฟังกันได้เลย รับรองว่าได้
ตบเข้าขาดร้าวๆ ด้วยความสะใจจนเขาระบมกันเลยทีเดียว!!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกมโนมานว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถดุจเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกมโนมาน แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้ลึกหลากหลายอารมณ์ บทบัญญัติเร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

จอมคาถาปะทะจอมยันต์

ดวงตะวันลอยสูงเหนือขอบฟ้ามากแล้ว อากาศในทุ่งร้างจึงเริ่มอบอุ่นขึ้น ทหารม้าเกราะดำสลักลวดลายซับซ้อนสีทองสะท้อนแสงตะวันเป็นประกายจำนวนหนึ่งร้อยนายนั้น บัดนี้พากันยืนม้าอย่างเป็นระเบียบแบบแผน ธงหน้าขบวนสะบัดดังฟู่ฟับตามแรงลม ดูโอ้อ่าน่าเกรงขามเป็นอย่างยิ่ง

ทหารกลุ่มนี้คือทหารม้าอาศรมเทพแห่งซีหลิง หรือที่เรียกกันในอีกนามหนึ่งว่าทหารม้าพิทักษ์นิกาย ได้รับคำสั่งให้เดินทางออกจากซีหลิงตั้งแต่เมื่อสองสามเดือนก่อน โดยใช้เส้นทางที่ต้องผ่านเชิงฉิงเมืองหลวงของแคว้นเยียนมายังด่านชายแดนเพื่อคุ้มครองบุคคลสำคัญจำนวนหนึ่งมาเข้าร่วมการเจรจาสงบศึกยังราชสำนักจั่วจิ้ง พวกมันก็คือกองกำลังที่ไม่ขึ้นชั้นเคยบอกกล่าวกับหนึ่งเซี่ยนนั่นเอง

คืนก่อนทหารกลุ่มนี้เห็นพลผู้ญานที่ขบวนส่งเสบียงขึ้นฟ้า และยังได้รับจดหมายยันต์ขอความช่วยเหลือยามาอีกคำรบ แต่อาจเป็นเพราะภายในทุ่งร้างเต็มไปด้วยภัยอันตราย อีกทั้งไม่คุ้นเคยกับ

เส้นทาง จึงมิได้เร่งฝีเท้ามาแต่อย่างใด ยังคงเดินม้ามามาตามเส้นทางเดิม
ที่ได้กำหนดไว้ จนบัดนี้จึงค่อยมาถึงจุดปล่อยพลุสัญญาณที่มีลักษณะ
คล้ายแฉ่องกระทะซึ่งเกิดจากการกลายสภาพของแม่น้ำดึกดำบรรพ์

ที่พวกมันให้การคุ้มครองมา นอกจากหลวงจีนจากวัดไปถ้ำแคว้น
เยวี่ยหลุนและศิษย์เทียนอวี่วนสืบทอดมาแล้ว ยังมีธำมัญญะอีกหนึ่งคน

ประดุจธำมัญญะผลึกเปิดออก หญิงชราใบหน้าเหี่ยวยุ่นนางหนึ่ง
ก้าวลงมา อารมณ์ที่นางสวมใส่ดูแปลกตา คล้ายเอาผ้าต่างลายต่างสี
มาเย็บต่อกัน เนื้อผ้าก็บางเบายิ่ง มีทราบว่าสามารถกันลมหนาวใน
ทุ่งร้างให้ได้อย่างไร

การคุ้มกันศิษย์เทียนอวี่วนกับหลวงจีนวัดไปถ้ำไปยังราชสำนัก
จั่วจิ้งถือเป็นขั้นตอนหนึ่งในการฝึกฝนทหารม้าอาศรมเทพให้มีความ
แข็งแกร่งอดทน ผู้ที่มีอำนาจสั่งการทหารม้าเหล่านี้จึงสมควรเป็น
องคมนตรี (ผู้บัญชาการ) ของกองกำลัง แต่ในความเป็นจริงหาได้เป็น
เช่นนั้นไม่ การตัดสินใจขั้นสุดท้ายกลับอยู่ที่หญิงชราคนนี้แต่เพียง
ผู้เดียว เพราะนางคือชวีนิ่หม่าตี้ ฎุฑู* ผู้มีศักดิ์ฐานะสูงส่งมากด้วยบารมี
ของแคว้นเยวี่ยหลุน

เพราะเรื่องในอดีตทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นเยวี่ยหลุน
กับแคว้นต้าเหอเลวร้ายมาตลอด เมื่อหลายวันก่อนตรงค่ายชายแดน
แคว้นเยียน ทั้งสองฝ่ายก็มีการปะทะกันด้วยเรื่องของน้ำพุร้อน แม้จะ
เป็นการทะเลาะวิวาทกันด้วยเรื่องขี้ปะติ๋ว แต่สื่อกันว่าชวีนิ่หม่าตี้ ฎุฑูซึ่งได้
ชื่อว่าเป็นคนจิตใจคับแคบเจ้าคิดเจ้าแค้นถึงกับสั่งการผ่านอาศรมเทพ
ลงมาให้ศิษย์สวนโมฉือทำหน้าที่ส่งเสบียงไปยังราชสำนักจั่วจิ้งซึ่งถือ
เป็นภารกิจที่ยากลำบากและเต็มไปด้วยภัยอันตรายยิ่ง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น

* ฎุฑู หมายถึง ป่าหรืออาหุณี และใช้เป็นคำเรียกภิกษุณีหรือนักพรตหญิงได้ด้วย

มีหรือที่นางจะกระวนกระวายร้อนใจเมื่อเห็นศิษย์สวนโม้ฉ้อถูกโจรขี้มั่ว ล้อมตี ย่อมต้องมีแต่สมน้ำหน้าไม่คิดจะช่วยเหลือแต่ประการใด

ทว่าถึงอย่างไรนางก็เป็นผู้อาวุโสที่ในหมู่ผู้ฝึกฉนมนับหน้าถือตา ทั้งยังต้องรักษาเกียรติภูมิของอาศรมเทพเอาไว้บ้าง จึงมีอาจแสดงจิตใจ อันคับแคบและความคิดที่ชั่วร้ายออกมาอย่างโจ่งแจ้งเกินไป

ขณะมองสภาพอันยับเยินของค่ายที่พัก ดวงตาของนางปราศจากความเมตตาสงสาร ทुरรอยเหี่ยวบนใบหน้าเต็มไปด้วยความเย็นชา สะใจ และแว่น้ำเสียงแหลมกระด้างชวนขัดหูกั้ดงขึ้น

"ในเมื่อสามารถใช้จดหมายยันต์ส่งข่าว แสดงว่าในขบวนจะต้อง มีจอมยุทธ์ร่วมเดินทางมาด้วย แม้จะยังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นใคร แต่คิดว่า ต้องเก่งกาจพอตัวทีเดียว มีหรือจะรับมือโจรขี้มั่วกระจอกๆ พวกนี้ไม่ได้ พวกเราเพิ่งมาถึง ยังไม่รู้อะไรเป็นอะไร หากบุ๋มบ่ามเข้าไปช่วยอาจส่ง ผลกระทบต่อแผนการป้องกันของพวกมันจนทำให้เกิดความสูญเสีย มากขึ้นไปอีกก็ได้ รอดูสถานการณ์อยู่ตรงนี้ก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที"

ภายในค่ายเคลื่อนกลาตไปด้วยซากศพ โลหิตไหลนองเต็มพื้น แนวตั้งรับก็ใกล้จะพังมิพังแหล่ โจรขี้มั่วบนเนินก็กำลังจัดขบวนเตรียม เข้าโจมตีอีกครั้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่าคนในค่ายใกล้จะถึงจุดที่ยืนหยัดต่อไปไม่ไหวแล้ว แต่ขีวนี้หม่าตักกลับพูดจาเหมือนคนไม่รู้ความ ที่ น่ารังเกียจก็คือแม้จะเป็นเช่นนี้ แต่หลวงจีนวัดไป่ตากับศิษย์เทียนอวี่ยวน ก็ยังเอออติดตามไปด้วย

ส่วนถหลังของกองกำลังทหารม้าอาศรมเทพยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะไม่ทำตาม

นิกายเฮ่าเทียนกับนิกายพุทธคบหากันมาด้วยดีตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงไม่กี่ปีนี้ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ชายหลงชิงแห่งหน่วย

พิพากษากับองค์หญิงลู่อื่นจายิ่งทำให้แคว้นซีหลิงกับแคว้นเยวี่ยหลุน
สนิทชิดเชื้อกันมากขึ้น มันในฐานะกงหลิงของกองกำลังภายใต้การนำ
ขององค์ชายหลงชิงจึงย่อมต้องเคารพเชื่อฟังในคำสั่งและความคิดเห็น
ของซีวี่นี่หม่าตี้

อีกทั้งลึกๆ ในใจมันเองก็ไม่อยากผละลามเสี่ยงนำกำลังลงไปช่วย
คนในค่าย เพราะมันต้องคุ้มกันความปลอดภัยให้แก่บุคคลสำคัญเหล่านี้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งตระกูลสูงศักดิ์ที่นั่งอยู่ในรถม้า หากในระหว่างนั้น
เกิดเหตุการณ์ใดทำให้นางได้รับความตกใจ ถึงเวลามันจะอธิบายต่อ
องค์ชายหลงชิงอย่างไรดี

นอกจากนั้น มันมันจะเป็นยอดฝีมือด้านสูฟิสตาร และทหาร
หนึ่งร้อยนายในมือยังเป็นทหารม้าอาศรมเทพที่เข้มแข็งเกรียงไกรที่สุด
ในแผ่นดิน แต่หากคิดจะเช่นฆ่าโจรซีมั่วกลุ่มใหญ่ที่ยังมีกำลังพอทำศึก
ได้อีกสองสามร้อยคนให้หมดไป ฝ่ายมันก็จะต้องได้รับความสูญเสีย
เช่นกัน ชีวิตของทหารม้าอาศรมเทพแต่ละนายล้วนมีค่ายิ่ง สมควรจะ
สละเพื่อเกียรติภูมิและความรุ่งโรจน์ของอาศรมเทพเท่านั้น จะให้มา
ตายหรือเสี่ยงอันตรายเพื่อชาวบ้านที่ไร้ความสำคัญเหล่านี้ได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น การที่แคว้นต้าเหอกับต้าถังมีความสัมพันธ์ที่ดี
ต่อกันได้สร้างความไม่พอใจให้แก่คนในอาศรมเทพตั้งแต่ระดับบนถึง
ระดับล่างมานานปีแล้ว ยามนี้ปล่อยให้พวกมันลำบากสักหน่อยก็เป็น
เรื่องที่สมควร

สำหรับบรรดาคนงานขับรถและทหารม้าชาวเยียน...คิดว่าน่าจะเป็น
เป็นคนของรัชทายาทหงิงหมิง ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับหัวหน้านั้น
ต่อให้ตายมากกว่านี้แล้วจะมีปัญหาอะไร

ส่วนเรื่องหน้าตาและคุณธรรมของอาศรมเทพนะหรือ ถึงหลัง

คิดในใจอย่างไม่สะทกสะท้าน พวกโจรเห็นแล้วว่าทหารม้าอาศรมเทพ
อยู่ที่ย่อมต้องพะวัคพะวนไม่กล้ากระทำการจนเลยเถิดเป็นแน่
นอกจากนั้นหากอาศรมเทพยืนยันว่าทำแบบนี้ถูกต้อง นั่นก็คือถูกต้อง
ยังจะมีผู้ใดกล้ากังขา

มันยกมือขวาทำสัญญาณให้ลูกน้องแบ่งกำลังออกเป็นสามส่วน
คือหน้า กลาง และหลัง จากนั้นให้กระจายตัวอยู่ตามเนินหญ้า เห็นชัดว่า
ไม่ได้เตรียมจะทำศึก เพียงแต่ต้องการสังเกตการณ์ดูอยู่วงนอกเท่านั้น

เสียงร้องไห้อย่างสิ้นหวังและเสียงกันดาอย่างหยาบคายดังมา
จากในค่าย พอเข้าไปในหน้าซวันี่หมาดก็บิดเบี้ยวด้วยโทสะ แค้นเสียง
เย็นชาทันที

"เฮอะ! พวกชาวบ้านชั้นต่ำที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ข้าอยากดูสักหน่อย
ว่าศิษย์ปรมาจารย์อักษรจะมีความสามารถสักแค่ไหนกัน"

รถม้าที่ถูกคุ้มกันอยู่กลางขบวนยังคงเงียบกริบ

ดรุณีรูปโฉมพิลาสล่ำที่นั่งอยู่ในนั้นกำลังผสมเกสรให้กับดอก
หลั่นฮวา* ตรงหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจ มีทราบน่านางดูแลอย่างไร หลั่นฮวา
ที่เปราะบางกระถางนี้จึงสดชื่นมีชีวิตชีวาทั้งๆ ที่อยู่ในทุ่งร้างอันหนาวเย็น
เพียงแต่น่าเสียดาย ความงามพิสุทธิ์ของนางกลับแย่งสีสันของบุปผา
ในกระถางไปเสียสิ้น

คนในค่ายสู้รบนองเลือดกับโจรซีม้ามาตั้งแต่รุ่งสาง เห็นเดเห็นอย
อ่อนล้าจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ เสียงร้องครวญครางของผู้ได้รับบาดเจ็บ
กว่าร้อยคนค่อยๆ เงียบหายไปท่ามกลางซากศพมากมายที่กระจาย
กระจายอยู่บนพื้น แนวป้องกันที่ทำจากผืนนั่งรถม้าได้รับความเสียหาย
อย่างหนัก มีบางช่วงไหม้เกรียมดำไปทั้งแถบ สภาพในค่ายที่จวนจะ

* หลั่นฮวา หมายถึงดอกกล้วยไม้

พังแหล่มีพังแหล่เช่นนี้ไหนเลยจะต้านทานการจู่โจมของโจรที่มาได้อีก
 คำรบ คนส่วนใหญ่ต่างก็รู้สึกสิ้นหวังไปนานแล้ว

แต่แล้วจู่ๆ ทหารม้าอาศรมเทพก็ปรากฏตัวขึ้น ความหวังที่มอดดับ
 ไปแล้วจึงปะทุขึ้นอีกครั้ง บางคนถึงกับร่ำไห้ด้วยความยินดี ไม่ชั้นชั้น
 ที่นั่งรวบรวมพลังจิตเจียบในรถม้ามาตลอดถึงกับวางพู่กันที่มีมือลง
 ก่อนผ่นลมหายใจยาวเหยียดด้วยความโล่งอก

ทว่าผ่านไปสักพักทหารม้าอาศรมเทพกลับไม่มีทีท่าว่าจะจู่โจม
 พวกโจร เพียงแบ่งกำลังขี่ม้าเลียบเนินไปมา มิทราบว่าการกำลังรอมารดา
 มันหรืออย่างไร เสียงโห่ร้องดีใจจึงหยุดลง ทุกคนเริ่มบังเกิดความสงสัย
 และไม่สบายใจ ทหารเยียนดูออกว่าการเคลื่อนไหวแบบนี้เป็นการหยุด
 รอสังเกตการณ์ มิใช่เพื่อเตรียมบุกโจมตี ก็บอกกล่าวต่อๆ กันไป เสียง
 ฮือฮาจึงดั่งขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มีเสียงแห่งความปิติยินดี แต่เป็นเสียง
 ของความสับสนและไม่เข้าใจ

คนผู้หนึ่งหากได้เห็นความหวังในความสิ้นหวัง จากนั้นก็ต้องเบิ่ง
 ตามองความหวังที่อยู่ห่างออกไปแค่เอื้อมหายลับไปอีกครา ต่อให้มี
 จิตใจแข็งแกร่งเพียงไร เลือมไสศรัทธาในนิยายเก่าเทียนแคไหน ก็ยอม
 ต้องเดือดดาลคั่งแค้นใจเป็นธรรมดา

ขณะเงยหน้ามองประกายวูบวาบของเกราะดำสลักทอง หลายคน
 พยายามนึกหาคำสกลปรกหยาบคายที่สุดเท่าที่จะนึกได้กันด่าสาปแช่ง
 ความเลื้อดเย็นอำมหิตของเหล่าทหารม้าอาศรมเทพ เป็นการระบาย
 ความรู้สึกสิ้นหวังและความแค้นในอก แต่หลายคนก็รู้สึกหมดอาลัย
 ตายอยากจนต้องร่ำไห้ออกมา

จ้าวโจวหว่านหมันมองทหารม้าอาศรมเทพและหญิงชราที่สวมอาภรณ์
 แปลกตาคนนั้นพลางเม้มปากแน่น แม้จะมีได้ก่นด่า แต่ดวงตาก็ลุกไหม้

ไปด้วยไฟแห่งความเกลียดชัง

ไหล่ขวาของนางถูกคมดาบไปหนึ่งแฉล หลังจากพันผ้าไว้ย่ำง ลวกๆ เลือดก็ยังไหลซึมออกมาให้เห็น

การที่ศิษย์สวนโมคือถูกอาศรมเทพใช้ให้คุ้มกันเสียบึงเข้าสู่ทุ่งร้าง ต้องรับผิดชอบภารกิจที่ยากลำบากและเต็มไปด้วยอันตรายนี้ ล้วนเป็น หญิงชราผู้นี้ประทานให้ มาบัดนี้เห็นๆ อยู่ว่าสหายร่วมอุดมการณ์กำลัง ตกอยู่ในสภาพจนตรอก นางก็ยังไม่สนใจ สิ่งให้ทหารม้าอาศรมเทพ ยืนมองเฉย การกระทำเช่นนั้นนับว่าน่ารังเกียจอย่างแท้จริง

เทียนเมหาหนีวโรกรจนหน้าแดงกำ ทามศิษย์ที่ตัวเองอย่างไม่เข้าใจ

"ลำพังนางก็แล้วไปเถอะ เพราะโดยสันดานก็เป็นคนจิตใจคับแคบ อยู่แล้ว แต่ทหารม้าอาศรมเทพโยถึงเห็นดีเห็นงามตามไปด้วย เห็น ชาวบ้านกำลังจะถูกฆ่ากลับไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ หรือพวกมันไม่รู้ ว่าการไม่ทำตามคำสอนของนิกายจะต้องถูกหน่วยพิพากษาลงโทษ"

จั่วจื่อหวาถ่มน้ำลายลงพื้นอย่างดูแคลน คิดในใจว่าทหารม้า อาศรมเทพอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของหน่วยพิพากษา จะมีผู้ใดกล้า กล่าวหาว่าพวกมันฝ่าฝืนคำสอนของนิกาย มีพฤติกรรมต่ำช้ากันเล่า

หนึ่งเซวียด้นงอบขึ้นมองไปยังเนินสูง

นี่เป็นครั้งแรกที่มันได้เห็นโฉมหน้าของกองกำลังพิทักษ์นิกาย นึกถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับความเคร่งครัดต่อกฎระเบียบที่เข้มงวดของ ทหารม้ากองนี้ เปรียบกับพฤติกรรมที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็อดรู้สึกประหลาดใจ มิได้

"ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ศิษย์สวนโมคือมาที่นี่ก็เพราะได้รับโองการเทพ ให้มาช่วยเหลือแคว้นเยียน เพราะเหตุใดทหารม้าอาศรมเทพจึงกล้าที่ จะเมินเฉยไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือพวกมัน"

หนึ่งเขยียลูปใบหน้าที่เต็มไปด้วยคราบเลือดของตัวเอง นึกปลงในใจ ที่แท้ในโลกนี้ยังมีคนที่หน้าหนากว่ามัน ที่ผ่านมามันประเมินระดับความไร้ยางอายของคนในภพนี้ต่ำเกินไปจริงๆ

การมาถึงของทหารม้าอาศรมเทพแม้จะแสดงออกชัดว่าไม่คิดจะยื่นมือเข้ายุ่งเกี่ยว แต่ด้วยชื่อเสียงที่เลื่องระบือ ถึงจะมีกำลังคนเพียงหนึ่งร้อยก็ยังคงข่มขวัญเหล่าโจรที่ม้าจนพวกมันไม่กล้าเคลื่อนไหวอย่างวู่วาม ได้แต่ตั้งกำลังที่จัดวางไว้กลับ จากนั้นชนชั้นผู้นำของเหล่าโจรต่างก็เร่งรีบห้อมล้อมขึ้นเนินสูงกลับไปหาหัวหน้าใหญ่เพื่อปรึกษาหารือ

เมื่อต้องเผชิญกับแรงกดดันของกองกำลังพิทักษ์นิกายอาศรมเทพสภาพจิตใจของพวกมันถึงกับเปลี่ยนเป็นเครียดขมึง หนึ่งในนั้นขอความเห็นด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

"ได้เท่า ไม่รู้ว่าทหารม้าอาศรมเทพคิดอย่างไรถึงมีท่าทีเช่นนี้ แต่หากเราตั้งต้นเดินหน้าฆ่าคนต่อ พวกมันอาจจะรู้สึกผิดปกติและคิดสืบทหาความจริงจนอาจทราบ่ว่าพวกเราเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งซึ่งจะไม่ใช่ผลดีต่อท่านแม่ทัพ ผู้น้อยว่ายังคงถอนกำลังก่อนจะดีกว่า"

หัวหน้าโจรทอดสายตามองไปที่ทหารม้าอาศรมเทพอย่างเย็นชา เสียงหัวเราะเย้ยหยันดังลอดผ้าคลุมหน้าออกมา

"นี่ๆ พวกมันคิดจะรอให้ทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายก่อนแล้วค่อยลงมือต่าหาก ผ่านมาตั้งเนิ่นนานปานนี้แล้วก็ยังรู้จักแต่จะวางแผนเอาเปรียบผู้อื่น สงสัยจริงๆ ว่าพวกมันมีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นมาได้อย่างไร"

ว่าแล้วก็หันไปดำหนินลูกน้องข้างกาย

"รีก่อนตายพวกเจ้าไม่รู้จักทำลายโฉมหน้าตัวเอง"

การที่หัวหน้าโจรนำกำลังเข้าล้อมตีขบวนส่งเสปียงในครั้งนี้ หนึ่งในจุดประสงค์ที่สำคัญก็คือต้องการกำจัดบรรดาลูกน้องของตัวเองอยู่แล้ว

ดังนั้นมันย่อมไม่เสียดายชีวิตของคนเหล่านี้ ส่วนทหารม้าอาศรมเทพที่อยู่บนเนินไกลออกไปนั้นมันไม่เคยนึกครั่นคร้ามเลยแม้แต่หน่อย

คนทั่วหล้าต่างก็ยกย่องว่ากองกำลังพิทักษ์นิกายเป็นทหารม้าที่เก่งกาจเกรียงไกรที่สุด แต่มันซึ่งเป็นกำลังสำคัญในกองทัพตัวถังที่ยิ่งใหญ่เกริกก้องไปทั่วพิภพกลับไม่เคยเห็นทหารเหล่านี้อยู่ในสายตาต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีผู้ฝึกฉาบฉวยร่วมทางมาด้วย แต่ดูจากสถานการณ์ในตอนี้ คาดว่าคงจะไม่ยอมจ่ายค่าตอบแทนมากมายเพื่อยับยั้งมันอย่างแน่นอน

"เข้าใจดีพร้อมกัน!"

หัวหน้าโจรสลัดการเสร็จก็ให้เท้ากระตุ่นสี่ข้างม้า ควบนำลงจากเนินไปโดยพลัน

ความจริงก่อนหน้านี้หนึ่งเขยียกำลังหาเส้นทางเตรียมหลบหนี แต่พอเห็นกองกำลังทหารม้าอาศรมเทพมันก็เข้าใจว่าความช่วยเหลือที่รอคอยได้มาถึงแล้ว ทว่าไม่ก็อดใจต่อมา หลังค้นพบว่าภายใต้ชุดเกราะอันแวววาวน่าเกรงขามล้วนมีแต่พวกคนถ่อยนิสัยต่ำช้า มันไม่เพียงเลิกล้มความคิดที่จะหลบหนี กลับยังตั้งใจจะปักหลักสู้ให้ถึงที่สุดอีกด้วย

อันที่จริงจุดที่ทหารม้าอาศรมเทพยืนมำกันอยู่บังเอิญขวางเส้นทางหนีที่มันหมายตาเอาไว้พอดี แต่นี่ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้มันตัดสินใจเช่นนั้น

หากทหารม้าอาศรมเทพรีบเข้าช่วยเหลือในทันทีที่มาถึง พวกโจรที่ทั้งเหนื่อยและบาดเจ็บล้มตายไปมากแล้วจะต้องพ่ายแพ้อย่างราบคาบหนึ่งเขยียไม่รู้ว่าพวกมันมีเหตุผลอื่นๆ อีกหรือไม่จึงทำเป็นเพิกเฉย แต่ตอนนี้ที่เห็นๆ ก็คือทหารม้าอาศรมเทพและบุคคลในการคุ้มกันที่ยังไม่ทราบความเป็นมาเหล่านั้นเห็นชีวิตตัวเองสำคัญกว่าชีวิตของทหารและคนงานชาวเยียน

อาศรมเทพสองแสงไปทั่วหล้า แต่กลับมีพฤติกรรมเลวทรามต่ำช้า แม้หนึ่งเขวียจะกระทำเรื่องไร้ยางอายมามากก็ยังไม่อายที่จะถูกนับรวม เป็นพวกเดียวกับพวกมัน อีกทั้งหนึ่งเขวียยังรู้ว่าทหารม้าเหล่านี้ล้วน อยู่ใต้การบังคับบัญชาขององค์ชายหลงชิง สำหรับมันกับหลงชิง ไม่ว่า จะเป็นเวลาใดหรือสถานที่ใดล้วนต้องยืนอยู่คนละฝั่ง มีมีทางเป็น อย่างอื่นไปได้

และที่สำคัญไปกว่านั้นคือความรู้สึกกระแวงไม่สบายใจของมัน ยังอยู่ มันรู้สึกวุ่นวายในกลุ่มโจรที่มีคนคอยจับตามองมันตลอดเวลา แม้บัดนี้ทหารม้าอาศรมเทพจะปรากฏตัว มันก็ยังมิอาจสลัดความรู้สึก ที่ว่านั่นทั้ง เพราะฉะนั้นทางเดียวที่จะทำได้ก็คือกำจัดต้นตอของปัญหานี้ ทิ้งไปซะ

มันเดินไปที่รถม้า มองหอสัมภาระที่วางอยู่บนพื้นรถ นึกถึงว่า ขณะนี้สายตาทหลายสิบคู่กำลังมองลงมาที่นี่ก็ตัดสินใจที่จะไม่ใช้ปฐมธนู สิบสามดอก ศิษย์พี่รองเคยแนะนำไว้ เมื่ออยู่ในทุ่งร้าง คนที่คู่ควรให้ มันใช้ปฐมธนูสิบสามดอกอย่างน้อยต้องมีฝีมือระดับองค์ชาย หลงชิง

แต่ถึงอย่างไรก็จำเป็นต้องมีอาวุธไว้ป้องกันตัว มันแก้ห่อผ้า เนื้อหยาบที่ถูกผูกมัดไว้อย่างแน่นหนา หยิบของสิ่งหนึ่งออกมาแล้วค่อย ถามโมชันชันซึ่งนั่งหน้าชาวซีด

"ยังเขียนยันต์ไหมหรือไม่"

โมชันชันไม่ตอบ แต่ยกมือขวาที่คืบกระดาศยันต์สี่เหลี่ยมไว้ แฝ่นหนึ่งขึ้นมา

หนึ่งเขวียมองยันต์ในมือนางแล้วส่งคำขับเสียงเข้ม

"เจ้ากับข้าต้องประสานกันให้ดี และจำไว้ว่าจะต้องห้ามให้พอ"

ไม่ชันชันพยับหน้า

หนึ่งเขวียกระโดดลงจากรถม้า กวักมือเรียกเทียนเมานี้วิ่งมาบอกว่า
"ตอนนี้เหลือน้ำดื่มไว้ก็ไม่มีประโยชน์ เจ้าไปเตรียมน้ำสะอาดไว้
ให้ข้าถึงหนึ่ง"

เทียนเมานี้ไม่รู้ว่าจะมันคิดจะทำอะไร แต่ก็ไปจัดเตรียมตาม
ความต้องการของมัน

หนึ่งเขวียจูงเจ้าดำเดินมุ่งหน้าไปยังขบวนรถที่กั้นอยู่รอบนอก
ด้วยผีเท้ามันคงแต่เนิบนาบในตอนแรก แล้วค่อยเร่งความเร็วจน
กลายเป็นวิ่ง ก่อนพลิกตัวกระโดดขึ้นหลังเจ้าดำ แล้วใช้เท้ากระทุ้งสี่ข้าง
ห้อยตะบึงอย่างเร็วรวิราวกับสายฟ้าสีด้าเส้นหนึ่ง พุ่งเข้าหาหัวหน้าโจร
ที่เพิ่งควมม้าลงจากเนิน

สายธนูไม้หวงหยางดีดผิง ลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งฉิวออกไป

ฝีมือยิงธนูของหนึ่งเขวียเป็นหนึ่งในได้ห้ำ ไม่ว่าจะเป็นคนเถื่อน
ในดินแดนแห่งทุ่งหญ้าที่ชำนาญเรื่องการขี่ม้ายิงธนู หรือโจรขี่ม้าที่อาศัย
การยิงธนูปล้นชิงเลี้ยงชีพต่างก็มีใช้คู่ต่อสู้ของมัน นอกจากความแม่นยำ
และการควบคุมวิถีของลูกธนูได้อย่างยอดเยี่ยมแล้ว ความเร็วของลูกธนู
ยังถึงระดับน่าตกตื่นสะท้านใจอีกด้วย

บัดนี้มันอาศัยสภาวะที่พุ่งทะยานไปข้างหน้าแล้วสายยิงอย่าง
ฉับพลัน ลูกธนูจึงแล่นลิวแหวกอากาศออกไปด้วยความเร็วตั้ง
สายอสนีบาต สายธนูยังสั้นไม่หยุด หัวธนูก็ไปถึงเบื้องหน้าหัวหน้าโจร
แล้ว อีกปริบตาเดียวก็จะสัมผัสฤทธิ์ผลดังใจหมาย

ในช่วงเวลาคับขันหวาดเสียวนั่นเองจู่ๆ ก็มีโล่กลมอันหนึ่งยื่นออก
มาจากข้างกายหัวหน้าโจร สกัดลูกธนูดอกนั้นเอาไว้ได้อย่างฉิวเฉียด
ความแรงเร็วทำให้โจรที่ถือโล่ครางหนักๆ ออกมาคำหนึ่ง ม้าที่ขี่อยู่

ถึงกับเซถอยหลังไปสองก้าว

ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบหัวหน้าใจไม่เพียงไม่หลบ แม้แต่สีหน้าก็ยัง
ไม่แปรเปลี่ยน มิใช่เป็นเพราะลูกธนูของหนึ่งเชวียเร็วเสียจนมันตั้งตัว
ไม่ติด แต่เป็นเพราะมันรู้ว่าลูกธนูดอกนี้ทำร้ายมันไม่ได้

หนึ่งเชวียนั้นอาศัยโอกาสตอนที่หัวหน้าใจกับลูกน้องคนสนิท
กระดุนม้างจากเนินเพื่อไปรวมกลุ่มกับพวกที่อยู่ด้านล่าง ยิ่งธนูใส่ทันที
คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามเหมือนกับมีการเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้าจึงต้านรับ
การจู่โจมของมันได้อย่างง่ายดาย ทำให้มันรู้สึกหัวใจเย็นวาบขึ้นมา
ทันที

เสียงกระแทกหนักๆ ที่เกิดขึ้นตอนลูกธนูปะทะกับโล่คล้ายเป็น
สัญญาณของการเข้าโจมตีภายใต้การคาดโทษอย่างรุนแรงและคำสัญญา
ว่าจะป้อนบำเหน็จรางวัลให้อย่างงาม ใจที่ม้าสองร้อยกว่าคนต่างพากัน
ชูดาบในมือพลางร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง ติดตามหัวหน้าสืบกว่าคน
บุกเข้าตีค่าย

เป็นเพราะระยะที่ร่นเข้าใกล้ กับดักตามธรรมชาติตามขอบแอ่ง
กระทะจึงไม่สามารถสกัดการบุกของใจที่มาได้ อีก ส่วนแนวป้องกัน
ก็อยู่ในสภาพหักพังจนแทบใช้การไม่ได้ คนงานชาวเยนที่ยังรอดชีวิต
จึงได้แต่ต้องยืนถืออาวุธด้วยมืออันสั่นเทาอยู่เบื้องหน้าพรรคพวกที่
ได้รับบาดเจ็บหรือไม่ก็กลายเป็นศพไปแล้วด้วยแววตาลิ้นหวง

ศิษย์สวนโม้ฉือที่ยืนเฝ้าตรงช่องโหว่ แม้จะได้พักไปครู่หนึ่งแล้ว
แต่ก็ยังไม่สามารถฟื้นฟูพลังกลับมาได้ทั้งหมด ส่วนพลังจิตยังไม่ต้อง
พูดถึงเพราะได้เหือดแห้งไปนานแล้ว แม้แต่กระบี่ยาวในมือก็ยังแทบถือ
ไว้ไม่อยู่ แล้วจะต้านรับการจู่โจมที่กำลังจะมาถึงอีกระลอกได้อย่างไร

ภายในรอกม้าที่จอดอยู่ด้านหลัง โม่ชันชันก้มหน้าลงด้วยความอ่อนล้า

เส้นผมหลายปอยไหลเลื่อนมาปรกหน้า นิ้วมือที่จับพู่กันออกแรงบีบจนขาว เห็นได้ชัดว่าตกอยู่ในสภาพอ่อนแออย่างหนักจนแทบจะทนทานไม่ไหวแล้ว

เสียงฝีเท้ามาดังกึกก้องใกล้เข้ามา ดูเหมือนจะไม่มีผู้ใดสามารถยับยั้งการชนฆาที่กำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้งได้ มีเพียงหนึ่งเสียงหือเจ้าดำเข้าหาพวกโจรที่ถูกันเข้ามาดั่งน้ำป่าไหลหลาก แม้จะดูฮึกเหิมห้าวหาญ แต่ลำพังมันคนเดียวจะสามารถทำอะไรได้

ก่อนควบเจ้าดำขึ้นเนินมา สายตาของหนึ่งเขี่ยปะทะเข้ากับของหัวหน้าโจร มิทราบเป็นเพราะเหตุใดจู่ๆ มันก็รู้สึกที่หัวใจเต้นแรงความรู้สึกตื่นตัวไม่สบายใจที่รบกวนมาตั้งแต่แรกเปลี่ยนเป็นรุนแรงมากขึ้นทุกที

แต่ตอนนั้นมันไม่มีเวลามาคำนึงถึงเรื่องอื่น เมื่ออยู่บนหลังม้าก็ต้องสวมจิตวิญญาณของการขึ้นหลังม้าเป็นโจร น้าวธนูพาดฟันดาบไล่ศัตรูให้แตกดับไปทั้งหมด

เจ้าดำหายใจแรง เพียงแค่พริบตาก็วิ่งเลยแนวขบวนรถออกมาทันใดนั้นหนึ่งเขี่ยพลันถึงคันธนู เอื้อมมือไปคว้าด้ามดาบที่สะพายอยู่ด้านหลัง กูร็องออกมาคราหนึ่ง

เสียงกูร็องย่อมเป็นแค่เสียงกูร็อง มิใช่คำพูดใดๆ แต่มันเชื่อว่าครุณีในรถม้าจะฟังสิ่งที่มันต้องการสื่อออก แม้จะมีได้หาหรือกันไว้ล่วงหน้าแต่มิทราบว่ามันไม่รู้สีกี่ว่านางจะต้องเข้าใจ เจกเช่นเดียวกับที่มันรู้ว่าซังซังจะเข้าใจ

มิมิด ไม่ซันซันฟังเข้าใจ สายตาพลันเปลี่ยนเป็นจืดจ่อ สองนิ้วที่คืบยันต์ไว้หลวมๆ เหยียดตรงในทันใด และแล้วยันต์ก็สลายกลายเป็นผงละเอียดดังเม็ดทรายก่อนหายวับไปจากสายตา

พริบตานั่นพลังปฐุมแห่งฟ้าดินบริเวณหน้าค่ายพลันสั่นกระเพื่อมอย่างรุนแรง อากาศอันแห้งผากเริ่มก่อตัวขึ้น โจรซี้ม้าที่ลี้มรสชาติการสูญเสียบอย่างหนักไปแล้วครั้งหนึ่ง พอสัมผัสถึงกลิ่นอายนี้ก็รีบกระตุกเชือกบังเหียนไว้อย่างสุดกำลัง คิดจะชักม้าเบี่ยงหลบออกไป

ไม่มีทั้งประกายไฟและหญ้าแห้ง ทว่าบริเวณหน้าแนวขบวนรถที่กำลังตกอยู่ในสภาพพอนเจอนาถกลับปรากฏเปลวไฟร้อนแรงลุกพริบขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ยังมีลมแรงในทุ่งร้างช่วยพัดกระพือก็ยิ่งลามเลียอย่างรุนแรงและรวดเร็ว ทุกครั้งที่ได้แรงลมก็จะกินบริเวณขึ้นอีกหลายเท่า สุดท้ายกลายเป็นกำแพงเพลิงแถบหนึ่งภายในเวลาแค่ไม่กี่อึดใจ

อานุภาพของยันต์อัคคีชุดนี้อันที่จริงมิได้ร้ายกาจเท่ายันต์ชุดแรก เพราะพลังจิตของโมหันชันนั้นเหลืออยู่น้อยเต็มที แต่เป็นเพราะยันต์ชุดแรกใช้ในการป้องกันโจรซี้ม้าเข้าบุกตีจากสี่ทิศแปดด้าน จึงต้องครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ เทียบกับตอนนี้ที่ต้องการครอบคลุมพื้นที่ภายในรัศมีเพียงแค่มือกี้จ้งเบื่องหน้าเจ้าดำ อานุภาพจึงดูรุนแรงดุดันมากเป็นพิเศษ

ที่น่าแปลกใจคือกำแพงเพลิงนี้แท้ที่จริงมิได้สร้างความเสียหายใดๆ ให้แก่พวกโจร นอกจากนั้นยังขวางอยู่เบื่องหน้าเจ้าดำพอดี ดูไปคล้ายจะกลืนกินเจ้าดำรวมไปถึงหนึ่งเซวียที่อยู่บนหลังเสียด้วยซ้ำ

ทว่าก่อนที่จะดำจะวิ่งฝ่ากำแพงเพลิงเข้าไป หนึ่งเซวียพลันกระโดดลุกขึ้นยืนบนอานแล้วสะบัดปลายเท้าส่งร่างตัวเองขึ้นกลางอากาศ

เจ้าดำส่งเสียงกราดเกรี้ยวขณะจิกเท้าเข้ากับพื้นผืนหยุดจนตัวโก่ง จากนั้นวิ่งหักมุมออกไปทางขวา หลบพ้นเปลวไฟได้อย่างน่าหวาดเสียว

พื้นรองเท้าของหนึ่งเซวียโอบผ่านเปลวไฟอันร้อนระอุ ขณะทะยานร่างข้ามกำแพงเพลิงไปเสียงครั่งดังขึ้นสองครา ดาบที่สะพายอยู่ด้านหลัง

ถูกชักออก

เนื่องจากถูกกำแพงเพลิงบดบังสายตาไว้ พวกโจรจึงมองไม่เห็น
หนิงเซวียตอนถีบร่างขึ้นจากหลังเจ้าดำ กว่าจะเห็นร่างร่างหนึ่งโอบลงมา
หนิงเซวียก็บรรลุถึงเบื้องหน้าเจ้านายใหญ่พวกมันแล้ว

ก่อนการต่อสู้จะเริ่ม หนิงเซวียเคยบอกกับโมชันชันว่าหากฆ่า
หัวหน้าโจรที่เพิ่งเดินทางมาถึงเมื่อคืนได้ พวกโจรที่มาจะต้องปั่นป่วน
เสียขบวน มันจึงคิดอาศัยจุดนี้กับการปรากฏตัวของทหารม้าอาศรมเทพ
หาทางรอดให้ตัวมันเองกับคนในค่ายทั้งหมด เพราะมันรู้ว่าหาก
โจรที่มาเสียขบวน ทหารม้าอาศรมเทพที่เรียงอายุเหล่านี้จะอย่างไร...
พวกมันจะต้องไม่ปล่อยให้ออกาสดีๆ เช่นนี้หลุดมือไปอย่างแน่นอน...
ดังนั้นมันจึงไม่เสียดาบที่จะให้โมชันชันซึ่งอ่อนแอเต็มที่เค้นพลังจิต
เหือกสุดท้ายออกมา ไม่ว่าจะอย่างไรจะต้องสร้างโอกาสเช่นที่เห็นตรงหน้า
ให้มันให้ได้

กระโดดข้ามกำแพงเพลิงแล้วสังหารศัตรูอย่างฉับไว นี่คือนิยามวิธี
ที่มันใช้ตอนฆ่าลูกสมุนสามคนของซย่าโหวที่หน้าปากทางเข้าดินแดน
เป่ยซาน ดังนั้นมันจึงมีความมั่นใจ ปรายตาที่เจิดจ้า สองดาบที่วาววับ
บัดนี้ล้วนพุ่งเป้าไปที่หัวหน้าโจรอย่างแน่วแน่และสงบนิ่ง

ทว่าหลังข้ามกำแพงเพลิงและได้สบตากันอีกครั้ง มันกลับพบว่า
แววตาของฝ่ายตรงข้ามยังแน่วแน่และสงบนิ่งยิ่งกว่าของมันเสียอีก
ความรู้สึกแปลกๆ ที่คอยรบกวนจิตใจจึงยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

สองดาบของมันปาดวับไปที่ต้นคอของหัวหน้าโจร ทว่าสองลิ้วลื้อ
ที่ขี่ม้าขนานอยู่ซ้ายขวาก็คล้ายจะรู้ดีกว่าดาบของหนิงเซวียจะฟันลงตรง
ที่ใด จึงยืนโล่ไม่เข้าสกัดเอาไว้ได้อีกครา!

เสียงต๊ับ! โล่ไม้พลันปรากฏรอยแตกร้าวราวกับใยแมงมุม หนิงเซวีย

ที่ยังลอยตัวอยู่กลางอากาศถูกแรงปะทะนั้นกระแทกให้ถอยหลังโดยที่ดาบยังติดอยู่กับโล่ ไม่ทันได้ชักกลับ

เป็นเพราะม้าของพวกโจรยังวิ่งตะบึงไปข้างหน้า ร่างของมันเป็นจิ้งรว่งตกลงตรงหน้าหัวหน้าโจรพอดี หินงเขี่ยเอื้อมมือขวาไปชักดาบเล่มที่สามทันที!

แทบจะในเวลาเดียวกัน เปลวไฟกลุ่มหนึ่งก็ลุกพริบขึ้น แม้จะไม่มีอนุภาคนำพาทำลายล้างสักเท่าใดนัก แต่ก็เพียงพอให้ผ้าคาดปิดหน้าของหัวหน้าโจรไหม้เกรียม นี่คือความสามารถของจอมยุทธ์ที่หินงเขี่ยชูก่อนไว้ไม่เคยใช้ออก!

แต่แล้วจู่ๆ ก็มีพลังที่ไร้รูปสายหนึ่งเข้าโอบล้อมเปลวไฟกลุ่มนั้นไว้จนมีสภาพเหมือนถูกผนึกอยู่ในลูกแก้วใส เปลวไฟเมื่อไร้อากาศก็อ่อนแรงลงจนกลายเป็นลูกไฟเล็กๆ ก่อนตกเฉียดไหล่หัวหน้าโจรลงพื้นไปอย่างไรพิสดาร

หัวหน้าโจรพลิกมือขวา โล่โลหะอันหนึ่งพลันปรากฏขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ เข้ารับดาบเล่มที่สามซึ่งอัดแน่นไปด้วยพลังจุใจทั้งหมดของหินงเขี่ยไว้ได้อย่างพอดีพอดี เสี่ยงดาบปะทะกับโล่ดังสนั่นหวั่นไหว พลังจากแรงปะทะกระแทกใส่อากาศรอบด้านจนปั่นป่วน

สามดาบที่ใช้ออกล้วนถูกคาดการณ์ได้ล่วงหน้า ยันต์ที่ใช้ในทีแรกก็ถูกคลี่คลายไปอย่างง่ายดาย หัวหน้าโจรผู้รู้ถึงความสามารถและแนวทางการต่อสู้ของมันทั้งหมด มิน่าข้ายังวางแผนเล่นงานมันเอาไว้แล้ว!

ในเวลาสั้นๆ ชั่วประกายไฟแลบหินงเขี่ยก็ตาสว่าง สิ่งที่ทำให้โจรที่มักลุ่มนี้ติดตามขบวนส่งเสบียงอย่างไม่ลดละมิใช่เป็นการปล้นชิงและมิใช่เป็นจอมยุทธ์สาวบนรถม้า หากแต่เป็นตัวมันมาตั้งแต่ต้น!

ท่ามกลางสายลมอันหนาวเหน็บ หญิงสาวเย้นเยะเยือกไปทั้ง ใจกาย

เย้นเยะเยือกมิได้หมายความว่าสิ้นหวัง ในสมองของมันก็เคย สลัดความหวังทิ้ง มันแค่เสี่ยงคราหนึ่ง พลังจิตในห้วงความนึกคิด ถูกบีบเค้นออกมา ลายยันต์ละเอียดยิบบนดาบในมือพลันเปล่งแสงวาบ ในขณะที่เดียวกันลายยันต์บนดาบอีกสองเล่มที่ยังฝังติดอยู่กับโล่ก็เปล่ง แสงขึ้นเช่นเดียวกัน

เสียงดังกึกๆ และแล้วโล่ไม้ก็หักสะบั้น ดาบสองเล่มร่วงตกสู่พื้น แต่ดาบเล่มที่สามในมือซึ่งขมวดลมหายใจแห่งฟ้าดินเอาไว้ถูกมันฟันใส่ ต้นคอหัวหน้าใจอีกครา!

ดินทรายสีดำฟุ้งกระจายไปทั่ว บนพื้นปรากฏรอยดาบลึกเส้นหนึ่ง ทว่าหัวหน้าใจยังคงอยู่ดีไร้ซึ่งรอยขีดข่วน ไม่น่าเชื่อว่าดาบที่อัดแน่น ไปด้วยพลังปฐมแห่งฟ้าดินของหญิงสาวจะฟันใส่อากาศธาตุ!

สายตามันพร่าเลือนขึ้นวูบ ในใจลอบร้องว่าผิดท่า แต่ยังไม่ทันได้ มีปฏิกิริยา ร่างก็ลอยขึ้นกลางอากาศอีกครั้งพร้อมกับเลือดที่ไหลทะลัก ออกจากปากและจมูก

หัวหน้าใจเฝยหน้ามองตาม มือซ้ายที่วางอยู่บนอานคอยนับคำนวณ อย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา บัดนี้จึงค่อยหยุดลง มันแอบนึกในใจอย่าง ล้าพองว่า

หึๆ อุตส่าห์ยอมเสี่ยงอันตรายเข้าใกล้เจ้า ในที่สุดก็สามารถกัก ตัวเจ้าไว้ได้แล้ว

หญิงสาวลอยอยู่กลางอากาศ เลือดชนิดพุ่งออกจากปากจมูกราวกับ น้ำพุ พลังจิตอันทรงพลังแข็งแกร่งหนึ่งเคลื่อนจากพื้นดินด้านล่างขึ้น มาตามเส้นทางที่มองไม่เห็น แทะผ่านหว่างคิ้วมันเข้าไปถึงห้วงแห่ง

ความนึกคิด

หนึ่งเขย็วรู้สึกเหมือนมีเข็มนับหมื่นเล่มกำลังทิ่มแทงเขย็วว่าน
สมอมัน ความเจ็บปวดที่ไม่สามารถสรรหาถ้อยคำมาบรรยายได้ทำให้
เนื้อตัวสั่นระริก มันเป็นคนทีทนความเจ็บปวดได้ดีเลิศ แม้การโจมตี
ด้วยพลังจิตที่เคยประสบตอนขึ้นเขาหลังสถานศึกษาก็ยังไม่สามารถ
ทำให้มันล้มได้ แต่พลังจิตขุมนี้ทรงพลังเกินไป เล่นงานจนสติสัมปชัญญะ
มันเริ่มเลอะเลือน

ก่อนที่จะจมนลู่สู่วังค์สลบไสลหรือไม่ก็หุบเหวแห่งความตาย
สัจจะตัญญาณทีเพาะบ่มจากประสบการณ์เฉียดเป็นเฉียดตายมานาน
ลึบกว่าปีทำให้มันเอื้อมมือไปด้านหลัง ทว่าภายใต้การโจมตีอย่างหนัก
ของพลังจิต มือของมันแม้จะคว้าด้ามร่วมไว้ได้ แต่กลับไม่มีปัญญ
ชักออกมา

ตัวมันเริ่มตกลง มันพยายามลื้มตาทีพร่าเลือนขึ้นอย่างยากเย็น
มองลงไปยังหัวหน้าโรทีกำลังแหงนหน้ามองขึ้นมา ในที่สุดมันก็รู้แล้ว
ว่าคนผู้นี้ถึงกับเป็นจอมคาถาด่านสุพิศดารชั้นปลายคนหนึ่ง!

จอมคาถาด่านสุพิศดารชั้นปลายมีศักดิ์ฐานะและความสามารถ
สูงส่งยิ่ง หากรับตำแหน่งในค่ายทหารจะต้องได้เป็นถึงแม่ทัพ หากรับใช้
ราชสำนักจะต้องได้เป็นกั๋งเพ็ง* หากผาดโผนไปทั่วหัวล้าจะต้องได้รับ
ความเคารพยกย่องจากผู้คนมากมาย แล้วเหตุไฉนคนแบบนี้จึงปลอมตัว
เป็นโจรขี้ม้ามมาสังหารมัน

หนึ่งเขย็วนึกตำหนิตัวเองว่าประมาทเลินเล่อ หากรู้แต่แรกว่า
เป้าหมายของศัตรูคือตัวมัน หากรู้แต่แรกว่าฝ่ายตรงข้ามคือจอมคาถา

* กั๋งเพ็ง เป็นตำแหน่งขุนนางทีถูกคัดเลือกจากความสามารถเฉพาะตัวให้ทำหน้าที่รับใช้ราชสำนัก
หรือตำแหน่งก้อง

ที่มีพลังงานอันน่ากลัว มันจะต้องใช้ปฐมนิธิสิบสามดอกตั้งแต่ต้น แม้ศิษย์ที่รองจะบอกให้ใช้องค์ชายหลงซึ่งเป็นเกณฑ์ แต่พลังของจอมคาถาผู้นี้ก็ได้ด้อยไปกว่าองค์ชายหลงซึ่งสักเท่าไรเลย!

หัวหน้าโจร หรือก็คือจอมคาถาประจำกองกำลังชายแดนทิศตะวันออกเฉียงเหนือนามว่าหลินหลิง แหงหน้าหรือตามองหนึ่งเขวียที่กระอักเลือดอยู่กลางอากาศ แกวตามันเต็มไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย มีทั้งความภาคภูมิใจ ความหวาดหวั่น และความถือดี

หากกองทัพต้องการตรวจสอบใครสักคนย่อมต้องชุดคู่ความ เป็นมา ความสามารถ และนิสัยใจคอชนิดที่ว่าไม่ให้มีการตกหล่น ด้วยเหตุนี้ทักษะและแนวทางการต่อสู้ของหนึ่งเขวียตอนแสดงออกมาที่ปากทางเข้าดินแดนเป่ยซาน รวมถึงเรื่องที่มันติดตามเหยียนเซ่อต้าซือ ร่ำเรียนมรคาแห่งยันตี่จึงถูกมันหาทางรับมือเอาไว้หมดแล้ว

จอมคาถาด่านสุพิศดารชั้นปลายคนหนึ่งคิดจะเล่นงานผู้เริ่มฝึกฆานที่อยู่ในด่านไร้จันคนหนึ่งให้ตายโดยมีการวางแผนมาอย่างละเอียดรอบคอบ หากยังไม่สามารถกระทำได้ เช่นนั้นก็บอกได้แต่เพียงว่าเฝ้าเทียนซ่างไว้เหตุผลสินดี!

ทว่าถึงแม้มันจะเป็นจอมคาถาที่มีฝีมือร้ายกาจที่สุดของกองกำลังชายแดนทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และคู่ต่อสู้ยังเป็นแค่ผู้เริ่มฝึกฆาน แต่มันก็ยังรู้สึกภาคภูมิใจ เพราะคนที่กำลังจะตายภายใต้เงื้อมมือมันในวันนี้คือศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษา คือศิษย์ที่จอมปราชญ์ถ่ายทอดวิชาให้โดยตรง

และก็ด้วยเหตุผลนี้ ในความภาคภูมิใจของมันจึงยังมีความหวาดหวั่นปะปนอยู่ มันตัดสินใจว่าหลังจากฆ่าหนึ่งเขวียแล้วก็จะสังหารลูกน้องคนสนิททั้งหมด...รวมทั้งตัวมันเองด้วย จะไม่ยอมให้

เรื่องนี้น้ำความยุ่งยากใดๆ มาให้ท่านแม่ทัพอย่างเด็ดขาด

แต่ขณะที่หลินหลิงกะการณืเช่นนั้นเช่นนั้นอยู่ในใจ จู่ๆ รถม้าที่จอดเทียบอยู่กลางค่ายก็มีการเคลื่อนไหว พอเคลื่อนไหวฟ้าดินก็สะท้าน สะเทือนขึ้นทันที

ตัวรถม้าทั้งคันระเบิดตูมแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เศษผ้าม่าน แผ่นไม้รวมทั้งส่วนประกอบที่เป็นโลหะพุ่งซัดออกรอบทิศราวกับลูกธนู

ดรุณีซูดขาวที่อยู่ในนั้นพลันลอยตัวขึ้นกลางอากาศ เรือนผมยาวสลวยดูจุ่มน้ำตกปลิวสยายไปตามแรงลม สองตาดำขลับจ้องมองกำแพงเพลิงอย่างจذจ่อ หน้าขาวซีด แต่แก้มแดงช้ำนผิดปกติ

นางเหยียดนิ้วเรียวงามจุจุล้าเทียนชี้ตวาดลวดลายยุ่งเหยิงขึ้นกลางอากาศ ขณะที่ปลายนิ้วกรีดวาด พลังชุมหนึ่งก็ก่อตัวขึ้นไล่ไปตามลายเส้นเหล่านั้น ยิ่งนานยิ่งรุนแรง ยิ่งนานยิ่งทีกำลัง

มีเพียงจอมยุทธ์ทเวที่เข้าสู่ด่านรู้ชะตาแล้วเท่านั้นจึงจะสามารถวาดยันตร์รูปแบบไม่แน่นอนออกมาได้!

นิ้วของดรุณีซูดขาวสั้นเทาแทบเป็นกระดูก คล้ายได้รับความเจ็บปวดอย่างมหันต์

สุดท้ายนางวาดยันตร์ชุดนั้นได้เพียงแค่ครึ่งเท่านั้น

ท่ามกลางเปลวไฟที่ลุกโชน นางเห็นร่างที่กำลังร่วงตกของหญิงสาวได้เพียงรางเลือน

และแล้วนางก็หลับตา ร่างผะงายร่วงลงสู่พื้น

ท่ามกลางลมเหมันต์อันหนาวเหน็บ ยันตร์ที่เขียนได้แค่ครึ่งเดียว หดเล็กลง ดิ่งอากาศในบริเวณรอบๆ ให้หดตัวตามจนผนึกเป็นกลุ่มอากาศโปรงใสกลุ่มหนึ่ง

ครั้นแล้วด้วยอาณาภาพของยันตร์ที่มองไม่เห็น กลุ่มอากาศโปรงใส่นั้น

ก็ระเบิดออก แรงระเบิดกินอาณาบริเวณไปไกลถึงยี่สิบสามสิบจั้ง ทะลวงใส่กำแพงเพลิงแถบนั้นจนทะลุเป็นช่องขนาดใหญ่ รวากับเป็น หมดอันทรงพลังของเทพสวรรค์!

โจรขี้มั่วสืบทว่าคนกระอักเลือดเป็นฟุฝอย ทอยยหล่นตกจาก หลังม้า ม่านตาหัวหน้าโจรหดเล็ก แม้มันจะเป็นจอมคาถาด่านสูพิศดาร ขึ้นปลายยังรับรู้ได้ถึงความน่ากลัวของพลังขุมนี้ ยันต์ชุดนี้มันยังवाद ไม่เสร็จ แต่ก็เป็ยยันต์รูปแบบไม่แน่นอนที่มีเพียงจอมยันต์เทวะเท่านั้น จึงจะเรียนรู้ได้

มันก็คือยันต์เทวะ!

บทที่ 2

ชัยชนะไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับแสงสว่าง

ถึงหลังกองกำลังทหารม้าอาครมเทพเฝ้ามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เบื้องล่างด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก มันไม่สนใจความเป็นตายของคนในค่าย แต่กำลังมองหาโอกาสและจังหวะเหมาะที่จะนำกำลังบุกลงไป

ทันใดนั้นเองกระทะด้านล่างก็ถ่ายทอดแรงสั่นกระเพื่อมอย่างรุนแรงของพลังปฐมแห่งฟ้าดินขึ้นมาหอบหนึ่ง กลิ่นอายของมรรคาแห่งยันต์ที่ดุ้นสะทอนเข้าสู่ห้วงแห่งความนึกคิดของมันโดยตรงและชัดเจน สีหน้ามันถึงกับแปรเปลี่ยนไป

ชวีนีหมัดหัตถิ์ชราใจทมิฬกำลังมองโจรขี้มั่วควดาบไล่ฟันคนงานชาวเยียนที่ไร้ทางสู้ด้วยสีหน้าไม่ยินดียินร้าย แต่พอเห็นรถม้าระเบิดออกเศษซากปรักหักพังปลิวว่อนไปทุกทิศทุกทาง ตรึงชูดชาวพลันลอยตัวขึ้นวาดยันต์กลางอากาศ ดวงตาขุ่นมัวก็เบ่งถลนจนแทบหลุดจากเบ้า เห็นชัดว่าตื่นตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง

"จอมยันต์ที่อยู่ในค่ายถึงกับเป็นนาง! ไม่น่าเชื่อว่านางจะสามารถเขียนยันต์รูปแบบไม่แน่นอนออกมาได้ หรือว่านางบรรลุความรู้ชะตาแล้ว"

ชีวิตนี้หมาต๋หันไปมองรถม้ากลางขบวนคุ่มกันอย่างเป็นกังวล คิดในใจว่าหากหลานสาวที่นางรักเอ็นดูตั้งแก้วตาดวงใจทราบเรื่องนี้ มีทราบว่าจะมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง

ภายในรถม้า ดรุณีผู้งามพิสุทธิ์เยื้องดอกกลั่นสวาทเงยหน้าขึ้นช้าๆ พึมพำกับตัวเองว่า

"ที่แท้คือพี่โม"

แม้มานหน้าต่างรถจะปิดกั้นความเป็นไปภายนอก แค่อาศัยความรุนแรงของพลังปฐุมแห่งฟ้าดินที่ไหวระเพื่อมอยู่ในอากาศนางก็สามารถเดาออกว่าจอมยุทธ์ผู้นี้เป็นใคร เห็นทีดรุณีผู้มีความงามดุจบุปผานางนี้คงมิใช่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในค่ายด้านล่าง

ยันต์ทเว่ครั้งชุดซึ่งกลายเป็นแรงอัดอากาศที่มีความเร็วสูงและทรงอนุภาพประดุจหมัดของเทพสวรรค์สามารถทะลุทะลวงกำแพงเพลิงจนกลายเป็นช่องขนาดใหญ่ อีกทั้งยังกระแทกใส่โจรซี้ม้ายาไปสิบกว่าคน บัดนี้ได้จู่โจมมาถึงเบื้องหน้าหัวหน้าโจรแล้ว

หัวหน้าโจรรู้ว่าชีวิตตัวเองกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย มันแค้นเสียงคราหนึ่ง รีบแตะนั้นหัวแม่มือไปบนข้อนิ้วกลางและนิ้วชี้อย่างรวดเร็ว บีบเค้นพลังจิตในห้วงแห่งความนึกคิดออกมาจนหมดโดยไม่เสียตาย

พลังจิตอันแรงกล้าที่ส่งสมมาจากการนั่งกรรมฐานหลายสิบปีพุ่งพรวดออกจากร่างเข้าปะทะกับพลังที่เกิดจากอนุภาพแห่งยันต์อย่างจัง ผลจากการปะทะนี้ อากาศรอบตัวมันถึงกับปรากฏเส้นสีขาวยาวๆ ขึ้นมากมายนับไม่ถ้วน

เส้นสีขาวยเหล่านี้คือกระแสอากาศที่เล็กบางยิ่ง เป็นเพราะความเร็วในการไหลวนไม่เท่ากับอากาศรอบข้าง แสงจึงเกิดการหักเหเบี่ยงเบน

จนมองเห็นได้ด้วยตา

สามารถฉีกกระชากอากาศให้ยับเยินปั่นป่วนได้ถึงเพียงนี้ก็พอจะ
นึกภาพออกว่าแรงที่เกิดขึ้นจากการปะทะระหว่างยันต์เทวะครึ่งชุด
กับพลังจิตหลายสิบปีของจอมคานานนั้นน่าสะพรึงกลัวเพียงไร

ท่ามกลางกระแสอากาศปั่นป่วนและเสียงลมหวีดหวิวบาดหูทางตา
ของหัวหน้าโจรเริ่มมีเลือดไหลซึม ม้าที่มันขี่อยู่ส่งเสียงร้องน่าเวทนา
พยายามตะกุยเท้าถอยหลังอย่างหวาดกลัว

เป็นเพราะยันต์เทวะครึ่งชุดนี้มีอำนาจร้ายกาจเกินไป หัวหน้า
โจรจึงจำต้องดึงพลังจิตส่วนหนึ่งที่กำลังจู่โจมใส่หนึ่งเซียวกลับมารับมือ

เมื่อพลังจิตถดถอย เข้มนับหมื่นเล่มในห้วงแห่งความนึกคิดของ
หนึ่งเซียวก็หายวับไปโดยปริยาย แม้ความเจ็บปวดจะยังคงหลงเหลือ
อยู่บ้าง แต่อย่างน้อยมันก็ตื่นขึ้นจากภาวะเลอะเลือนได้วูบหนึ่ง

แค่วูบหนึ่งก็เพียงพอแล้ว

หนึ่งเซียวชักร่มออกแล้วสะบัดข้อมือ ผ้าที่ห่อไว้ขาดกระจุยไป
พร้อมๆ กับเสียงดังพริบ ร่มดำที่ถูกห่อด้วยผ้าหลายชั้นมาเป็นเวลานาน
หลายเดือนจู่ๆ ได้เห็นแสงสว่างอีกครั้งก็เบ่งบานขึ้นเหนือศีรษะมัน
ราวกับปทุมสินิล

ร่มดำทำให้ความเร็วในการตกของมันลดลง 'ไม่ถึงกับต้องตก
กระแทกพื้นตายอย่างอนาถ แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือผิวร่มที่ทั้งดำและ
สกปรกช่วยดูดซับพลังจิตอันน่ากลัวที่จู่โจมขึ้นมาจากด้านล่างเอาไว้ได้
เกือบทั้งหมด

ร่างยังไม่ทันตกสู่พื้น มือข้างที่ถือดาบของหนึ่งเซียวก็สะบัด
ออกไปแล้ว

แต่ก่อนที่สภาวะดาบจะวาดไปถึง เข้มเงินเล่มหนึ่งพลันพุ่ง

ออกจากข้อมือหนึ่งเขวียไปก่อน เป้าหมายก็คือดวงตาของฝ่ายตรงข้าม!

หัวหน้าโจรคนนี้เป็นจอมคาถาด่านสู่พิสดารชั้นปลาย แม้ด่าน
ฉานจะอยู่ในระดับเดียวกันกับดรุณีชุดขาวโม้ชั้นชั้น แต่หากคิดรับมือ
ยันต์ทเวะครึ่งชุดยังคงเกินแรงไปจริงๆ ร่างทั้งร่างจึงถูกกระแสนอากาศ
ปั่นป่วนพันวนการไว้

ที่มันคาดคิดไม่ถึงก็คือหนึ่งเขวียที่เห็นๆ อยู่ว่าบาดเจ็บสาหัส
เตรียมตัวรอรับความตายยังเก็บงำฝีมืออำมหิตเยี่ยงนี้เอาไว้ เกาเสีเงิน
ที่จางจนแทบมองไม่เห็นกำลังจะแทงใส่ดวงตา แต่มันไม่มีปัญญา
จะหลบ ได้แต่เสียงผ่นกัมศีระชะลง

เสียงดังผลุ เข็มเงินแทงทะลุกะโหลกศีรษะตรงหว่างคิ้วของมัน!

เข็มทะลุเข้าไปจนไม่เห็นปลาย เห็นแต่เลือดหยดหนึ่งผุดขึ้น
มองไปคล้ายไฟแดง หัวหน้าโจรรู้สึกเจ็บปวดในศีรษะอย่างรุนแรง
จนสายตาวราเลือน รู้สึกว่าโลกเบื้องหน้ามันมีแต่ความมืดมิด

แต่ความมืดมิดที่มันรู้สึกได้นั้นกลับมิได้เกิดจากความเจ็บปวด
ทั้งหมด เนื่องจากเบื้องหน้ามันมืดสนิทไปจริงๆ

นั่นเป็นเพราะร่มด้าลอยตกลงมา

ได้เงาร่ม คมดาบจวบเข้าไปในเนื้อหนังตัดกระดูกขาดสะบั้น
ทั้งหมดกินเวลาเพียงแค่ชั่วพริบตา

เสียงดังฉะพอลาตาย แขนข้างหนึ่งก็กระเด็นขึ้นไปในอากาศ

เลือดฉีดพุ่งออกจากไหล่ขวาของหัวหน้าโจรรวกับน้ำพุ สภาวะ
ดาบยังไม่ทันจบสิ้นมันก็แผดร้องเสียงโหยหวน ร่างหงายหลังตกลงจาก
หลังม้า

แต่ก่อนจะตกถึงพื้น นิ้วผอมแห้งของมันพลันชี้ไปที่หน้าอกของ
หนึ่งเขวีย

หนึ่งเขวียถูกพลังแผ่พุ่งใส่ก็กระอักเลือดอีกครา ร่างร่วงตกลงบน
หลังม้าของหัวหน้าโจรพอดิบพอดี

มันไม่รู้ถึงรสชาติหวานเย็นในปาก จวยโอกาสที่สดีสัมปัญญะ
ยังไม่สูญสิ้นตัวติดาบนมือพันจับ ทว่าเป้าหมายกลับมิใช่หัวหน้าโจร
หากแต่เป็นสะโพกม้า

ม้าเมื่อได้รับบาดเจ็บก็ตกใจ วิ่งตะบึงไปข้างหน้าอย่างคลุ้มคลั่ง
พุ่งศีรษะเข้าชนกำแพงเพลิงที่ยังคงลุกไหม้อย่างรุนแรง กลับกลายเป็น
ว่าบรรทุกร่างอันอ่อนปวกเปียกของหนึ่งเขวียออกมาจากกำแพงเพลิง
ชนตามตัวและหางของมันบัดนี้ถูกไฟเผาไหม้จนกลายเป็นเถ้าธุลี ตามตัว
มีแต่ไฟลุกท่วม

เปลวไฟจากยันต์อัคคี 'ดับตะวัน' มีอำนาจพร้อมแรงน่าสะพรึงกลัว
เจ้าม้าที่น่าสงสารส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัสแค่คิดใจ
ก็ทรุดฮวบลงกระแทกกับพื้นดังพลັก ร่างไหม้เกรียมดำเป็นตอตะโก
หนึ่งเขวียที่หมอบเกาะอยู่บนหลังกระเด็นตกลงมาก่อนกลิ้งหลุนๆ ไปอีก
หลายตลบจึงค่อยหยุดลง

แม้มีร่มคำคอยป้องกัน แต่เสื้อผ้าบนตัวมันก็ยังมิเปลวไฟลามเลีย
สามารถลุกโชนขึ้นได้ตลอดเวลา มันกระเสือกกระสนรีบลุกนั่งอย่าง
ทุลักทุเล ปากตะโกนเสียงแหบพร่า

"น้ำ!"

ตามที่มีมันกำชับเอาไว้ เทียนเมานี่ยืนรอนอยู่นานแล้วพร้อมกับ
น้ำสะอาดหนึ่งถังที่วางไว้ข้างตัวตลอดเวลา ที่ผ่านมานางมิได้รับ
อนุญาตให้เข้าร่วมต่อสู้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับพวกโจรขี่ม้า จึงร้อนใจ
คิดอยากจะตะโกนนำให้กระเด็นไปนานแล้ว คิดไม่ถึงว่าสถานการณ์จะ
เปลี่ยนแปลงรวดเร็วถึงเพียงนี้ บัดนี้นางจึงค่อยเข้าใจว่าเพราะเหตุใด

หนึ่งเขวียจึงสั่งไว้เช่นนั้น

น้ำในถังถูกราดใส่หนึ่งเขวียจนหมด เปลวไฟที่ลามเลียอยู่ตามชายเสื้อมอดดับภายในพริบตา แม้แต่ร่างอ่อนปวกเปียกของมันก็ยิ่งถูกแรงน้ำซัดสาตจนต้องล้มลงนอนกับพื้นอย่างหมดท่า

เจ้าดำวิ่งเข้ามาหา พยายามใช้หัวดันร่างมันไปมา เห็นได้ชัดว่าร้อนรณกระวนกระวายใจยิ่ง คล้ายกังวลว่ามันล้มลงแล้วจะไม่มีปัญญาลุกขึ้นมาอีก

หนึ่งเขวียนอนอยู่บนพื้นเปียกและ ไร้เรี่ยวแรงที่จะลุก แต่ก็ไม่ถึงกับสลบเหมือด มันเบิ่งตามองเจ้าดำที่ชะโงกหน้าเข้ามาจนขีด พยายามกระตุกมุมปากขึ้นยิ้มอย่างยากเย็น ก่อนยกแขนขวาขึ้นช้าๆ วางร่มดำที่เห็นได้ชัดว่าสกปรกกว่าเดิมไว้บนอก จากนั้นแกะเอาถุงแพรที่พันไว้กับนิ้วกลางเก็บเข้าอกเสื้อ

หลังจากทำสองเรื่องนี้เสร็จมันจึงค่อยผ่อนคลายใจอย่างโล่งอก ปล่อยให้สายดาบแทงพื้นเปียกและข้างตัวแล้วยันกายลุกขึ้น มันเหลียวมองรอบค่ายที่มีแต่เสียงของการเข่นฆ่า อยากจะเข้าไปช่วย แต่กลับพบว่าสังขารที่บาดเจ็บสาหัสถึงกับไม่เพื่อฟังคำสั่งอยู่บ้าง

เรื่องที่ควรทำก็ทำแล้ว หากที่มันคาดการณ์เอาไว้ถูกต้อง สถานการณ์ของคนในค่ายคงจะไม่ถึงทางตัน ส่วนที่กำลังเข่นฆ่าอาบเลือดกันอยู่ในตอนนี้มันหมดปัญญาที่จะไปแก้ไขอะไรได้แล้ว

มึนทราบนึกอะไรขึ้นมา มันจึงหันไปมองทางด้านหลัง

ท่ามกลางความเสียหายย่อยยับของค่ายที่พักและซากศพมากมาย โหมชันชันนึ่งอยู่บนพื้นไม้ชั้นสุดท้ายที่เหลือจากซากรถ อารมณ์ชาวเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปด้วยฝุ่น

จอมยุทธ์สาวฝันใช้พลังเหนืออำนาจของตนเองเขียนยันต์ทเวะ

ที่มีเพียงจอมยันต์เทวะเท่านั้นที่จะทำได้จึงถูกพลังตึกลับอย่างรุนแรง กอปรกับพลังจิตในห้วงแห่งความนึกคิดถูกใช้ไปไม่เหลือหลอ สลบเหมือดไปทั้งๆ ที่ยังอยู่กลางอากาศ

บัดนี้นางพินคืนสติแล้ว กำลังนั่งก้มหน้าผมเผ้ายุ่งเหยิง มือขวาที่ยันพื้นพญาร่างไว้สั่นระริกเหมือนกำลังจับไข้ ใบหน้าขาวผ่องมีแต่ร่องรอยของความอ่อนล้า คล้ายสามารถสิ้นสติสมประดีไปได้อีกทุกเมื่อ

ห่างออกไป เสียงเกือกม้ามากมายกำลังตะกุกดินพร้อมที่จะออกตัว บนเนินสูงผืนดินฟุ้งตลบ หนึ่งเชียวรู้ในทันทีว่าทหารม้าอาศรมเทพกลุ่มนั้นเตรียมจะลงมือตามที่มันคาดการณ์ไว้ จึงหันไปกล่าวกับเทียนเมาหนึ่งว่า

"ตอนเก็บกวาดพื้นที่ วานเจ้าช่วยเก็บดาบสองเล่มของข้ามาด้วย"

จุดประสงค์ของการทำกำแพงเพลิงหน้าค่ายก็เพื่อสร้างโอกาสให้หนึ่งเชียวได้ฆ่าหัวหน้าโจร จึงกินอาณาเขตไม่มากนัก ไม่เพียงพอที่จะขัดขวางโจรขี่มาได้ทั้งหมด ในการต่อสู้殊ูณเมื่อครู่พวกโจรจึงพากันควงดาบกรูกันเข้ามาได้ แนวป้องกันที่ประกอบขึ้นจากผนังรถม้าและกระสอบฟางได้รับความเสียหายจนใช้การไม่ได้ไปนานแล้ว ศิษย์สวนโม้ฉือจึงได้แต่ต้องร่ายรำกระบี่รับมือศัตรู ยืนหยัดด้านทานไว้อย่างสุดกำลังโดยไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว ทว่าต่อให้เป็นเช่นนั้นคนงานชาวเยียนก็ยิ่งบาดเจ็บล้มตายเป็นเปือในเวลาอันสั้น

บัดนี้หัวหน้าโจรหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย มิทราบที่ถูกลูกน้องคนสนิทช่วยไป หรือถูกเกือกม้าย่ำจนร่างแหลกเหลวไปแล้ว เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อจิตใจของโจรที่เหลือเป็นอย่างมาก ขบวนของพวกเขาจึงเปรียบเสมือนงูที่ไร้หัว รวนเร่ไม่เป็นท่า แต่ถึงกระนั้นสภาพของคนในค่ายก็แย่แถมเติมที ไกล่ถึงจุดที่ยืนหยัดต่อไปไม่ไหวแล้ว

หากทหารม้าอาศรมเทพยังไม่ลงมือในตอนนี ขบวนส่งเสบียงไป

ราชสำนักก็จู้จี้จุกจิกต้องถึงแก่กาลอวสานอย่างแน่นอน

บุคคลสำคัญที่อยู่ในการคืบคลานของทหารม้าอาศรมเทพมัวแต่ตื่นตะลึงไปกับอาณาภาพอันน่าแตกตื่นของยันต์ทวะครึ่งชุดของโมชันซัน กอปรกับอยู่ไกลไปทางเนินอีกด้านหนึ่ง จึงไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์การต่อสู้ระหว่างหญิงเขรียกับหัวหน้าโจรได้อย่างชัดเจน

แม้กระทั่งสายตาอันคมกริบของกงหลิงกองกำลังทหารม้าอาศรมเทพก็ยังมองเห็นแค่เงาดำๆ สายหนึ่งต่อสู้กับหัวหน้าโจร ทว่าไม่เห็นหัวหน้าโจร ซึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสถูกลูกน้องพาหนีไปได้ และดูออกว่าโจรกลุ่มนี้จะต้องระส่ำระสายไม่เป็นกระบวนอย่างแน่นอน

ก่อนหน้านี้มันไม่นำกำลังลงไปช่วยเป็นเพราะไม่อยากเอาชีวิตอันมีค่าของทหารม้าอาศรมเทพไปเสี่ยงกับโจรที่ม้าสองสามร้อยคนที่ยังมีพิษสง แต่บัดนี้หัวหน้าโจรเพลิงพล้ำ ลัวลั่วทั้งหลายก็หมดขวัญ กำลังใจ หากไม่เข้าโจมตียังจะให้รอดถึงเมื่อใดอีกเล่า นี่เป็นเวลาทีพวกมันจะเก็บเกี่ยวความดีความชอบแล้ว

มันชักกระปี่คู่กายขึ้นไปยังสมรภูมิด้านล่าง กล่าวเสียงดังกังวานว่า

"โจรขี้อำกำลังเช่นฆ่าสาธุศิษย์ของเฮ่าเทียน ในฐานะกองกำลังพิทักษ์นิยาย พวกเจ้าควรรู้ว่าต้องทำอะไร"

ใบหน้าที่เคร่งขรึมทรงคุณธรรมของมันดูน่าเคารพยำเกรงเป็นอย่างยิ่ง

"เพื่อแสงสว่าง พวกเรานุก!"

ทหารม้าอาศรมเทพร้อยนายตะเบ็งเสียงรับคำโดยพร้อมเพรียง พลังกระชับอาวุธสลักยันต์ในมือแน่น ก่อนกระตุ่นม้าวิ่งลงจากเนิน จนดินทรายฟุ้งกระจายเป็นทาง

ท่ามกลางแสงตะวันอันเจิดจ้า ลวดลายสลักขัณฑ์ทองบน

เพราะคำดูราวกับดอกเขียงรื้อชุย* ที่กำลังเบ่งบาน เหล่าทหารม้า
 อาศรมเทพล้วนพกพาใบหน้าที่ปราศจากความย่นระย้อยของผู้ผดุง
 คุณธรรมติดตัวไป

เมื่อต้องปะทะกับกองกำลังพิทักษ์นิกรที่ได้ชื่อว่าเป็นทหารม้า
 ที่เก่งกาจเกรียงไกรที่สุดในแผ่นดิน โจรขี่ม้าที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนล้ากับ
 การเข่นฆ่ามาตั้งแต่รุ่งสาง อีกทั้งสภาพจิตใจยังตกอยู่ในภาวะสับสน
 ลนลาน กอปรกับดาบโค้งในมือพวกมันพอยู่ต่อหน้าอาวุธลงยันต์
 ก็เปรียบเสมือนไม้ผุๆ ท่อนหนึ่ง รับการปะทะไม่ได้แม้แต่ครั้งเดียว จึง
 ต้องพากันถอยร่นไม่เป็นขบวน

ใช้เวลาไม่นานทหารม้าอาศรมเทพก็กำราบโจรขี่ม้าในค่ายไว้ได้
 ทั้งหมด โดยเสียค่าตอบแทนไปเพียงเล็กน้อย

แสงสว่างได้รับชัยชนะอีกครั้ง

โจรขี่ม้าจำนวนหนักร้อยคนบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก พวก
 ที่เหลือรอดต่างก็หลบหนีกันไปคนละทิศละทาง ในจำนวนนี้มีพวกที่
 สู้รบติดพันกับทหารม้าแคว้นเยียนตั้งแต่แรกรวมอยู่ด้วย ซึ่งก็ได้ออกห่าง
 จากสมรภูมิการต่อสู้ไปไกลแล้ว ทหารม้าอาศรมเทพต้องเก็บกวาด
 สมรภูมิ ต้องตัดศีรษะศัตรู และยังต้องคุ้มกันบุคคลสำคัญทั้งหลายที่
 ยังอยู่บนเนินสูง ดังนั้นจึงเพียงแค่วิ่งไล่ตามพอเป็นพิธี

การสู้รบบริเวณค่ายที่พักเป็นไปอย่างทารุณโหดร้าย การสู้รบ
 ระหว่างทหารม้าแคว้นเยียนกับโจรขี่ม้าก็เป็นไปอย่างดุเดือดเลือดพลา
 เช่นเดียวกัน บัดนี้ทหารม้าแคว้นเยียนที่ยังสามารถขี่ม้ากลับค่ายมีเหลือ
 ไม่ถึงสี่สิบนายเท่านั้น อีกทั้งตามเนื้อตัวของแต่ละคนยังเต็มไปด้วย
 บาดแผล

* ดอกเขียงรื้อชุย หมายถึง ดอกทานตะวัน

ขบวนส่งเสบียงนำโดยศิษย์สอนไม่ฉ้อเพียงหยิบมือ
เดินทางลึกเข้าสู่ทุ่งร้างอย่างเดียวดาย
ท่ามกลางการล้อมหน้าหลังของโจรขี้เมาว่าหกร้อย
พวกมันมาได้ไกลเกินคาด เหตุพลหนึ่งเพราะมีหนึ่งเซวี่ร่วมในขบวน
อีกเหตุผลเพราะบรรดาโจรขี้เมากำลังประวิงเวลาของการบางอย่าง
รูปแบบความเคลื่อนไหวอันมีแบบแผนนี้ไม่ใช่วิถีของโจรขี้เมาเลย
เป็นขุมกำลังไหนกันที่ขังใจอยู่เบื้องหลัง เป้าหมายคือเสบียง?
ขัดขวางการจราจรร่วมมือ? พุ่งมลายอักษร? หรือคือตัวหนึ่งเซวี่!?
อีกเพียงไม่กี่ไกลก็จะถึงราชนันทน์จ้าวจิ้งอันเป็นจุดหมาย
ว่าโจรขี้เมาหลงมือแล้ว! เหล่าดรุณีแคว้นต้าหยูยืนหยัดอย่างเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ
จนในที่สุดกองกำลังพิทักษ์กายแห่งอาครมเทพก็มาถึง
แต่แทนที่จะรีบตรงเข้าช่วยเหลือ ทหารกองนักสืบยืนมานั่งไม่อนาถร้อนใจ!!

นิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-1970-2

9 786160 619702

ราคา 209 บาท